

Měj mě trochu rád

Marta Kubišová

Ráno tůká na můj prá-áh,
tvůj stín po mně ruce vztá-áh,
pojd' a měj mě trochu rá-ád,
pojd', už nemá cenu lhát,

víš, tyhle chvíle
já dávno znám,
budu sama, budeš sám,
musíš jít, na tom nikdo nic nezmění.

To jen já srdce mám
jako vyloupenej krám,
smutnej krám, plnej bídy
a trápení, trápení-í.

Líbej mě a svírej dá-ál,
divnej sen se mi dnes zdá-ál,
přilba, kůl a rzivej drá-át,
boj se, máš se čeho bát,

víš, tyhle chvíle
já dávno znám,
budu sama, budeš sám,
musíš jít, na tom nikdo nic nezmění.

To jen já a můj svět
budem čekat tisíc let,
až můj pláč jako Niobe zkamení.

Pojd' a měj mě trochu rá-ád,
pojd', už nemá cenu lhát,
měj mě rá-á-ád.